

som han tog Ordet for der, altsaa den Magistratsordning, han ønskede skulde indføres, fandt kun Tilslutning, saa vidt jeg husker, fra en eneste anden Repræsentant paa Mødet, medens man fra alle andre og fra alle Partiers Side tog Afstand derfra, og selvfølgelig vilde det være en sær Maade at imødekomme Købstædernes Repræsentanters Ønsker paa, om man vilde paatvinge Købstæderne en Foranstaltning, som kun enkelt eller allerhøjest to Repræsentanter tog til Orde for, medens alle andre tog Afstand derfra. Jeg kunde have Lyst til at spørge, om det ærede Medlem mener, at vi skulle paatvinge Købstæderne en saadan Ordning mod Købstædernes Ønske. Det ville i alt Fald jeg og mine Partifæller ikke være med til.

Saa udtalte det ærede Medlem, at Socialdemokratiet og de Radikale vilde have, at Flertallet skal være eneafgørende, og i Kraft af det kunde han forstaa Mindretallets Stilling og Mindretallets Ændringer. Ja, vi ønske ganske vist, at Flertallet skal være det afgørende, og det antager jeg ogsaa Højre ønsker, for saa længe Højre har været i Flertal i nogen Forsamling, har jeg aldrig nogen Sinde bemærket, at det vilde have, at et Mindretal der skulde være afgørende. Hvis det ærede Medlem kan paavise mig et Tilfælde, hvor Højre har været i Flertal, men ikke desto mindre har overladt Afgørelsen til et Mindretal, som altsaa ikke var Højre, saa skal jeg i nogen Grad indrømme, at der er en Smule Konsekvens i hans Standpunkt.

Den ærede Ordfører tror ikke, at man gør klogt i i en Sag som denne at gaa tilbage i Tiden og grave i Køkkenmøddinger. Nej, det kan godt være, at det for det ærede Medlem og hans Parti er det rareste at lade Køkkenmøddinger ligge. Jeg har ikke skabt denne Betegnelse „Køkkenmødding”. Den er kommen fra det ærede Medlems eget Parti, og da han selv brugte den, maa det være berettiget ogsaa at betragte Venstres tidligere Standpunkt i denne Sag som noget, det nu mener er lagt paa Køkkenmøddingen. Under Hensyn dertil kan jeg forstaa det ærede Medlems Stilling. Det skal, som bekendt, ikke være saa rart at have en Fortid; det skal især gælde for Kvinderne. Den ærede Ordfører synes at mene, at Venstre har noget af en Fortid, som det er rarest at tale saa lidt om som vel muligt. Om det er, fordi han synes, at Venstre ikke kan være den bekendt, eller hvad Grunden nu kan være, maa det ærede Medlem selv afgøre.

Det ærede Medlem sagde, at vi have ingen Forpligtelse til at følge tidligere Folketingsstandpunkter i denne Sag, og han udtalte derefter, at Venstres Forslag i 80erne skulde støtte den kommunale Opposition i Byerne. Dette skulde vel saa være Grunden til, at de Forslag vare mere demokratiske end det, der foreligger fra Venstre i Øjeblikket. Og deraf har man vel saa Ret til at udlede den Betragtning, at Venstre ikke nu finder Anledning til at støtte den kommunale Opposition i Byerne. Venstre mener ikke, at der ved at støtte den kommunale Opposition i Byerne vil være noget at opnaa for det selv, og derfor viger man noget tilbage fra det mere demokratiske Standpunkt, som man tidligere har indtaget. Dette kan jeg udlede af den ærede Ordførers Ord. Jeg ved ikke, om det skulde være Meningen, men jeg faar i alt Fald ud af den ærede Ordførers Udtalelser, at der i Venstre ikke mere føles nogen Interesse for at støtte Oppositionen i Byerne i de Ønsker, den kunde have. Der var en politisk Bihensigt, sagde den ærede Ordfører. Ja, saa erkender jeg, at jeg tog fejl, da jeg i Gaar mente, at det slet ikke var Politik, der var skillende mellem Udvalgets Flertal og Mindretal. Nu synes jeg, at jeg kan begynde at øjne lidt af den Politik, som jeg i Gaar var saa ganske blind for. Jeg takker den ærede Ordfører, det er ham, der har gjort mig opmærksom derpaa.

Den ærede Ordfører kom i høj Grad ind paa en Gentagelse af de af Ministeren fremsatte Synspunkter. Disse har jeg besvaret, og jeg skal derfor ikke komme ind paa Gentagelser i saa Henseende. Men der var et Punkt i mine Udtalelser i Gaar, som den ærede Ordfører saa lidt som den højtærede Minister kom ind paa, og det er, at de i deres Betragtninger ganske se bort fra, at der siden 1868 er foregaaet en Kulturudvikling i vort Folk, der maa gøre, at man kan indrømme det mere Selvstyre og mere Frihed nu, end man kunde i Midten af forrige Aarhundrede. Dette synes de Herrer slet ikke at kunne faa Øje paa. Mon det er Tiden, der er løben fra de Herrer, eller ere de Herrer løbne bort fra Tiden?

Den ærede Ordfører udtalte, at Købstædernes Ønske ikke kunde være ledende for os med Hensyn til Borgmesternavnet, og udtalte endvidere, at de ledende i Købstadforeningen — det var særlig den ledende for Socialdemokratiet i Købstadforeningen, Redaktør Rasmussen i Horsens, og Venstres ledende Mand, Sagfører Lau — have udtalt